

НОВА МАКЕДОНИЈА, СНОУПС, 24. IV. 1987, ЧИСТ 9, 10.

СРЕДБИ НА ИЗЛОЖБА

ГРАДОВИТЕ КАКО ПРИРОДА

● ОД СИНОЌА ВО УМЕТНИЧКАТА ГАЛЕРИЈА Е ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА НА СЛИКАРОТ ИЛИЈА ПЕНУШЛИСКИ

Синоќа во Уметничката галерија во Скопје беше отворена третата самостојна изложба на сликарот Илија Пенушлиски. Уште на својата претходна изложба тој го најави своето интересирање за човековите архитектонски и градителски интервениции — градовите со кои, еве, на оваа изложба се соочуваме како со нови, изненадувачки и непознати глетки, иако во еден таков град како од неговите слики живееме. Разговорот со Пенушлиски го започнуваме со прашањето:

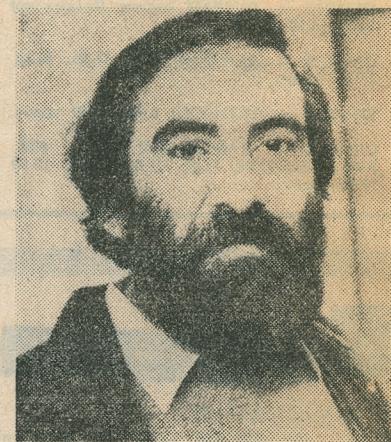
● Само до пред неколку години ве познаваме како сликар на природата. Како дојде до префрлање на тежиштето на интересирањето од едната на другата тема?

— И покрај точноста на констатацијата дека до пред 3—4 години сликав природата и предели, ќе потсетам дека во иие пејзажи имаше и урбани елементи. Пенушлиски, додавајќи: — Уште во моите први предели имаше архитектура, макар правата линија како знак на човековата интервенција во природата. Јас никогаш не сликав само дрвја или ливади. Ако може, пак, да се зборува за префрлање на тежиштето на интересирањето од природата кон урбанизата средина, тогаш тоа е само во количината на урбаниите еле-

менти и сè она друго што треба да претставува простор во кој тие се наоѓаат. Има тука една друга важна работа: темата за сликарите е најчесто претекст или пак извесно оправдување за да можат во сликата да ги сместат сопствените апстрактни интереси. Секој сликар во себе носи одредени чувства за мерка при распоредот на ликовните елементи — знаци што му се само нему својствени. Секој има сопствено чувство за конструкција, боја, количество на прави и криви линии. Така, ако сликаш град, имаш оправдување долу да ги сместиш темните партии коишто стојат во судир со оној простор во кои се сместени со лесните простори што се небо. Сакам да кажам: изборот на просторот во кој се случува драмата на слика е она што го објаснува ставот на сликарот.

● Публиката на свој начин ќе ги доживува градовите од вашите платни. Но, како вие нив ги гледате?

— Градовите се денес дел од природата. Како шуми се. За мене градот е единствениот простор во кој можам да постојам, зашто, на крајот од краиштата јас сум урбан човек. Тука се чувствува чист воздух можам да се онесвестам. Градот е мојата природна средина.

Илија Пенушлиски

— Во градот има и кањони, само што тие се од челик и бетон. Како што кајбојот е најдостоинствен на својот коњ и во преријата, а во градските салуни, закони и со жените не може да се снајде, во мојот случај е обратно. Јас не се снаоѓам во природата.

● Речиси без исклучок на овие слики од изложбата доминира ултрамаринот. Дали нешто одредено сугерирате со таа боја?

— Не знам, но претпоставувам дека има врска со намалувањето на количеството на оптимизмот што секој сликар со годините ја чувствува. Тоа никако не значи дека сум пессимист. Најчесто сликарската палета со годините се осветлува, а моите слики, напротив, стануваат сè потемни. И тоа има врска со исходиштето кое сликарството како став го нуди. Градот, сепак, не е простор што ги нуди крајните решенија за општа надеж. Можеби човекот еден ден ќе научи и него да го чува како што почна да ја чува природата.

С. Гуровска